

La saga de l'argentí Mario Luis Corea Aiello presenta cantants d'òpera i violinistes, entre altres artistes: **"Jo vaig obrir la vena de la construcció a la família"**, una vena que l'ha portat al mateix cor de Catalunya, on resideix des de fa vint-i-quatre anys.

Acabada la carrera a la seva ciutat natal, Rosario, el nostre protagonista es va traslladar a Harvard per cursar un màster en disseny urbà. Corria l'any 64: **"Acabat el màster, m'hi vaig quedar a treballar. Allí és on vaig dissenyar la meva primera obra d'importància, el Boston Mental Health Center"**. Només tenia vint-i-set anys. **"Qüestions sentimentals"** el van fer tornar a la seva terra: **"Mai no havia treballat a l'Argentina, i després de set anys residint als Estats Units, el meu país travessava una etapa interessant, amb una democràcia incipient. El govern demanava als professionals que havíem marxat a l'estranger que tornéssim"**.

Motius polítics van fer decidir el nostre convidat a traslladar-se, al cap d'uns anys, a la nostra terra: **"La meva arribada a Catalunya va ser fruit de la casualitat, ja que el meu mestre, el professor Sert, m'hi va oferir feina en el disseny de l'edifici de la Porta Catalana. Diuen que és difícil fer-se un lloc en aquest país sense ser català, però jo ho vaig tenir tot a favor. La gent em va rebre amb els braços oberts i em va oferir totes les possibilitats per tirar endavant"**. La prova és que al cap de dos mesos ja feia classes a la universitat, **"cosa que dec a en Manuel Solà Morales, que em va fer un lloc a la seva càtedra"**. Per a ell, les aules són una de les millors maneres **"de no envellir professionalment i no quedar-te fora de joc, perquè ni en l'arquitectura ni en la vida la vellesa no representa un grau més. Quan imparteixes classes tens l'oportunitat d'estar al dia dels avenços experimentats per l'ofici"**.

Es tracta d'uns avenços que tenen els seus avantatges: **"L'ordinador és una eina insubstituïble. Jo treballo amb tot el meu equip -ara mateix tinc tres obres a Rosario -via internet"**. D'altra banda, en Mario Luis comenta que **"l'arquitectura està deixant de ser una obra artesana en què l'home va posant maons amb les mans per convertir-se en un muntatge de peces prefabricades. L'explicació és comprensible: treballar artesanament és molt lent i costa molts de diners. Cal assumir el fet que la construcció de cases s'assembla cada cop més a la fabricació d'un automòbil"**.

En qualsevol cas, la nostra terra li ha servit per canalitzar les seves inquietuds: **"Per dedicar-se a l'art es requereix certa sensibilitat, segurament innata, però que s'ha de desenvolupar. La meva experiència de trenta anys en la docència m'ho ha demostrat clarament"**. I per aprendre arquitectura també cal ser amic de la resta d'arts: **"Els qui ens dediquem a disciplines amb una elevada càrrega creativa som treballadors de la cultura en el seu conjunt. Quan imparteixo classes, sovint comparo l'arquitectura amb el jazz, perquè dissenyar no és només dibuixar, sinó també interpretar"**. En aquest sentit, **"la major virtut d'un arquitecte és la capacitat d'autocrítica, perquè l'autocomaença hedònica mai no resultarà bona en arquitectura. Pel que fa als companys de professió, no sóc gaire amic de les crítiques tipus revista del cor. Sóc més crític**

amb la forma d'entendre l'arquitectura que amb els arquitectes. El postmodernisme historicista, per exemple, no em convenç, perquè penso que cadascú pertany al seu temps, i és amb aquest que s'ha de comprometre. Com deia Borges, no es pot viure ni en el passat ni en el futur". Tot i així, en Mario Luis troba la manera de justificar moviments d'aquestes característiques: **"El postmodernisme, iniciat durant els anys 70 i desaparegut a principis dels 90, va ser la reacció d'una generació que per existir havia de matar el pare, de manera que va buscar una sortida totalment oposada al que havia estat el moviment modern"**. Quan analitza el moment actual, afirma que **"ens trobem en una fase del desenvolupament cultural que hauria permès als arquitectes moderns, això és els dels anys 20, fer els seus somnis realitat"**.

El nostre convidat sap molt bé que **"l'arquitecte ha de bregar amb molts d'aspectes. És cert que el que l'identifica és l'apartat creatiu, perquè de construcció se'n fa molta, però només un percentatge del que es construeix és arquitectura. El meu col·lectiu ha de cobrir una demanda múltiple: ha de crear alguna cosa útil, però també ha de tenir en compte que la seva creació romandrà en el lloc on s'ubiqui, la ciutat, que és un espai col·lectiu. El compromís cultural assumit per l'arquitecte és, per tant, molt elevat, perquè una construcció no es pot amagar en un calaix. És clar que no tots els objectes estan obligats a ser obres d'art: una forquilla pot ser senzillament un estri útil i no una peça de museu. De la mateixa manera, tots aquells edificis que no es considerin arquitectura compleixen una funció social"**.

D'altra banda, **"desenvolupar un bon projecte és molt més fàcil que aixecar una bona obra, perquè una construcció no necessita únicament una bona idea, sinó que la resta de factors que hi intervenen -el client, el pressupost, l'empresa constructora- donin un bon resultat. La realitat de l'arquitectura es troba en l'obra tangible"**. És més, **"l'atzar"** juga un paper important en l'edificació: **"Hi ha obres que tenen més sort que unes altres. Les circumstàncies poden convertir un bon projecte en una obra excel·lent i a l'inrevés. Hi ha la conjuntura econòmica, per exemple: en certs moments les firmes constructors van molt justes de pressupost, i l'obra se'n ressent molt"**. És per això que ell proposa **"deixar de construir amb maons, tenint en compte les repercussions que el seu preu està provocant en el preu de l'habitatge"**.

Principis com aquest són els que el nostre convidat introdueix en les seves obres -unes cinquanta més cent projectes-, de les quals ell destaca **"l'escola pública Rafael Alberti a Badalona, l'ampliació de l'hospital de Tortosa i l'estadi de beisbol a l'Hospitalet del Llobregat per als Jocs Olímpics, juntament amb un poliesportiu i un camp de futbol"**. Una de les màximes satisfaccions que aquestes instal·lacions li aporten és **"el fet de constar en la història de Catalunya"**. Així, no amaga el seu orgull per haver guanyat **"com a català"** el concurs per al Palau de Congressos i Exposicions de Burgos. Amb aquesta franquesa se'ns mostra **"el més vell dels joves"**, tal com l'anomenen els seus alumnes.

**“La major virtut d’un
arquitecte és la capacitat
d’autocrítica, perquè
l’autocomplaença
hedònica mai no
resultarà bona en
arquitectura”**

Mario Luis Corea - Barcelona (Barcelonès)